

Det satses dessuten enormt på genetisk og annen biologisk selvmordsforskning, for eksempel hjerneskanningsforskning. Slik forskning i isolasjon reflekterer ofte et mekanistisk menneskesyn og man ser ut til å glemme at mennesker er komplekse, reflekterende, meningssøkende, relasjonelle og målrettede skapninger og at selvmord per definisjon er en bevisst, intensjonal handling som ikke kan reduseres til et årsaks-virkningsforhold med biologiske faktorer.

I dette bokkapitlet vises det først til flere eksempler på en slik «biologifisering» før det «tas et oppgjør» med denne utviklingen og det argumenteres for at kultur er helt avgjørende å ta med i betraktningen i all selvmordsforskning og -forebygging, også den biologiske. Dette eksemplifiseres med utgangspunkt i genetisk forskning, hjerneskanningsforskning og forskning på biologiske former for behandling (for eksempel med antidepressiva). Det vises til at funnene fra slike undersøkelser påvirkes av og må fortolkes med utgangspunkt i forskningssubjektenes sosiokulturelle kontekst. Det spørres også om epigenetikken kanskje kan bidra til at det nå blir mer fokus på den sosiokulturelle konteksten, også i biologisk forskning, og argumenteres for nødvendigheten av flerfaglig samarbeid.

Avslutningsvis understrekes behovet for et paradigmeskifte i selvmordsforskningen.